

mismos problemas y necesitaban de los mismos o parecidos consejos; por lo tanto los visitadores, fuesen el mismo obispo o sus delegados, tenían que dar a todas las comunidades las mismas o parecidas instrucciones. Los hechos corroboran esta hipótesis lógica: por ejemplo, el texto de la "visita" que hizo D. Agustín Lapenilla a San Lorenzo, el 18 de abril de 1787 y que queda copiado en el Libro de Matrimonios de aquella parroquia, núm. 1, 1786-1852, es absolutamente idéntico al de la visita

que el mismo sacerdote hizo a San Mateo dos días después, el 20 de abril, y que asimismo está copiado en el Libro I de Matrimonios de San Mateo, página 1 a 7. En realidad el visitador salía del palacio episcopal, para cumplir su misión, con el texto ya elaborado —bajo la activa dirección y con la participación del obispo— texto que iba a comentar a los curas y copiar en los libros de las parroquias visitadas. Las "visitas" en suma, eran algo como unas Cartas Pastorales entregadas a domici-

lio. Y esta práctica demostrativa de la estrecha unidad y gran cohesión que el obispo hacía reinar en su reducida diócesis —"para que haya uniformidad entre todas las parroquias", puntualiza el visitador del obispo Carrasco (S.M., Desposorios, p. 336)— nos da pie para pensar que la evolución de dichas parroquias fue idéntica y que en sus grandes líneas la historia de una de ellas puede, con poca diferencia, dar idea exacta de la de todas.

JORGE DEMERSON

Un monument a Isidor Macabich

D'encà que en Assemblea General de l'Institut d'Estudis Eivissencs, pocs dies després de la mort d'Isidor Macabich, es va acordar erigir un monument a la seua memòria, havien passat set anys llargs. Finalment, però, el dia 5 d'agost de 1980, festa de Santa Maria, gràcies a les aportacions d'organismes i persones d'Eivissa i Formentera, fou possible la culminació d'aquella iniciativa amb la inauguració del monument. No seria just, a hores d'ara, amagar la tenacitat i la perseverància que l'arquitecte eivissenc Elias Torres dedicà a aquest fi. Ell mogué tots els fils —o quasi tots— que havien de permetre la realització del projecte. Encertà, sens dubte, en el propòsit d'immortalitzar la presència acollidora i càlida de Macabich entre les nostres generacions presents i futures. Concebé un monument d'expressivitat planera i quotidiana, sense tòpics enlairaments: una obra que gairebé reclama la companyia, només que sigui breu, de tot qui passa per sa Carrossa. Aquesta concepció de conjunt trobà en el prestigiós escultor madrileny Francisco López les mans que venien a perfer i sensibilitzar el monument. Arquitecte i escultor harmonitzaren admirablement la simplicitat de la pedra com a suport i la complexitat del bronze, l'espai que aquest ocupa i les agradables proporcions horitzontals d'aquella.

Amb ocasió de la inauguració del monument a Isidor Macabich, l'Institut d'Estudis Eivissencs edità una "Antologia breu" de la seua obra. Davant un públic atent, Isidor Mari, obrí l'acte. El seguí Emili Benavides amb la lectura d'uns poemes de Macabich. L'Alcalde d'Eivissa parlà en nom dels alcaldes pitiusos i el President del Consell, Cosme Vidal, va tancar els parlaments. En descórrer les múltiples teles de colors suaus que ocultaven el monument, la societat colombofíla va escampar per damunt els eucaliptus, plens de llum i de festa, una ardadá bellíssima de coloms.

L'EIVISSA
D'ISIDOR MACABICH

ANTOLOGIA BREU